Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a Dreptei credințe

Eu sunt Cel ce sunt. Așa Mă vestesc Eu, Domnul Iisus Hristos, celor cărora în ziua aceasta trimit cuvântul Meu, Cuvântul lui Dumnezeu, ca să grăiască Dumnezeu cu ei pe limba Sa. Dacă oamenii grăiesc pe limba lor despre Dumnezeu, Domnul grăiește pe limba Sa pentru toți cei care grăiesc cum vor ei despre Dumnezeu și despre calea Sa cu omul.

Calea Mea cu omul, am spus cu limba Mea acum două mii de ani, am spus că Eu sunt Calea, Eu, așa cum sunt Eu, nu cum este omul care-și alege după mintea și după dorirea sa calea spre Dumnezeu. Iar în ziua aceasta grăiește Însăși Calea cu căile pe care oamenii și le aleg spre Dumnezeu ca să-i aibă Dumnezeu pe ei ai Săi, zic ei.

O, nu așa. Nu oricine poate grăi despre calea cu Dumnezeu, și iată, e în floarea ei vremea despre care am spus în cuvântul Meu acum două mii de ani că se vor ivi tot felul de prooroci mincinoși ca să strâmbe calea spre Dumnezeu a oamenilor, iar apoi am spus răspicat ucenicilor Mei despre această vreme primejdioasă pentru cei credincioși de la sfârșit, și erau ucenicii Mei îmbrăcați în Duhul Sfânt, așa cum le-am făgăduit când M-am întors la Tatăl acasă după învierea Mea.

O, și voi grăi acum despre calea către Dumnezeu și voi merge cu graiul Meu în lungul și-n latul pământului, iar grăirea Mea va rămâne scrisă pe pământ și în cer, căci Eu sunt Cel milos și întind mâna după om, numai să creadă el cu putere în cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta și în puterea lui, căci vin pe pământ cuvânt, precum este scris să vin, și credință doresc să găsesc pe pământ dacă vin spre om.

Întâi las cuvântul împăcării și al mângâierii peste toți și peste tot pe unde va pătrunde cuvântul Meu, și spun:

Pace vouă, celor cu care Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc în ziua aceasta, întâia duminică a postului mare, a dreptei credințe, duminica ortodoxiei, calea cea dreaptă cu Dumnezeu a omului care voiește să meargă cu Domnul pe cale!

Este scris în lege și în prooroci despre Mine că voi fi Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ la sfârșit de timp și că voi fi însoțit de oștiri de sfinți, iar cei care nu folosesc cu inima și cu credința lor vicleșugul, aceștia Mă pot recunoaște în acest cuvânt și pot spune cu credință sfântă: *„Doamne, grăiește-ne nouă, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”*, iar Eu să spun inimilor luminate cu cuvântul Meu*: „Veți vedea cerul deschis, și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se, ducând și aducând, și iarăși aducând și ducând pe Dumnezeu Cuvântul peste pământ”*, căci Eu lucrez pe pământ între oameni cuvânt în ziua aceasta și se duce la Tatăl cuvântul Meu, ca și acum două mii de ani când grăiam pe pământ cu Tatăl și Îi ceream, iar El Mă asculta și împlinea ceea ce Îi ceream, căci am spus Tatălui în văzul și în auzul ucenicilor Mei: *«Tată, Eu știu că Tu Mă asculți, dar Mă rog pentru ei ca să vadă ei că Tu M-ai trimis!»*, o, și apoi am strigat la Lazăr cel mort de patru zile să se trezească și să iasă la vedere viu, iar legătura Mea cu Tatăl a lucrat la vedere, căci am spus: *«Ca să creadă ei, Tată, ca să vadă ei că Mă auzi, că Mă asculți și că Eu nu fac nimic decât de la Tine, căci sunt Fiul Tău».*

O, așa fac și acum în ziua aceasta și spun: Tată, ceea ce-Mi dai Tu, aceea grăiesc în ziua aceasta, și nu fac de la Mine nimic, pentru că nu fac voia Mea, ci voia Ta o fac, Tată ceresc.

— Iar Eu, Tatăl, grăiesc și spun celor cu care Tu grăiești acum, Fiule scump al Meu Iisus, și le spun tuturor așa:

Amin, amin zic vouă, tuturor: fiecare părinte se bucură de copilul lui și-i face numai bucurii și numai mângâieri. Eu însă am plâns și plâng de șapte mii de ani, plâng cu Fiul Meu Iisus Cel iubit și plângem cu dorul foc, că am făcut la început om după chipul și asemănarea Noastră ca să Ne bucurăm cu el și de la el, dar dacă el n-a fost copil, o, n-a dat să înțeleagă ca un copil, și L-a îndurerat adânc pe Dumnezeu, căci n-a ascultat, și s-a pierdut de Dumnezeu, iar Dumnezeu a plâns și plânge, o, și plânge mereu, plânge că a trimis pe Fiul Său, cu Care El plânge, și a venit pe pământ Fiul lui Dumnezeu și S-a făcut mic de tot și S-a cuibărit ca un pui în pântecele curat al Fecioarei proorocite ca să-L poarte pe Dumnezeu, o, și S-a născut El Prunc mic, și a fost Dumnezeu Copil ascultător, și a stat sub creștere și sub ascultare a stat, o, și pe cruce a fost ridicat să stea ca să moară ca omul, să moară prin cruce pentru om, și ca să-l atragă pe om spre Tatăl, spre Cel ce a zidit omul. Iar Eu plâng cu Fiul Meu Iisus Hristos și așteptăm cu Duhul Sfânt Mângâietorul ca să-l cuprindem pe om sub taina nașterii din nou, de sus.

Iar în ziua aceasta mare, Fiule Iisus, Eu, Tatăl, grăiesc peste neamul omenesc și spun pentru cuvântul Tău de azi peste ei: Precum apa pregătită de preot pentru ziua de Bobotează primește peste ea cuvântul sfințirii și se face aghiasmă sfântă și ocrotitoare de rele și sfințitoare peste om, și rămâne ea limpede și proaspătă mereu, și cu puterea lui Dumnezeu peste ea oricâți ani ar sta ea păstrată de om, minune a Duhului Sfânt de peste ea, tot așa să se aplece prin acest cuvânt toți cei credincioși și să primească ei sfințirea minții și a înțelepciunii minții, și apoi a inimii, și apoi prin credință să cunoască mintea omului calea cea una, pe care se merge cu Dumnezeu.

Iar Eu, Tatăl, pecetluiesc acum pentru mintea omului ceea ce am grăit și am hărăzit să poată omul, să poată să creadă de la Dumnezeu și ca Dumnezeu, căci iată, credința nu este a tuturora, ci numai a acelora ce se sfințesc cu viața, și apoi cu purtarea lui Dumnezeu de către ei prin Duhul Sfânt Mângâietorul, având Acesta orânduiala Sa prin biserică, căci biserica cea care are calea, adevărul și viața este cea lăsată de Tine prin ucenicii Tăi, Fiule Iisus, iar ei au pus-o în lucru din ucenici în ucenici, și se cheamă ea calea cea dreaptă, calea lui Hristos cu omul, calea ortodoxiei, de pe care mulți, mulți, o, prea mulți au plecat și s-au dus în lături după mintea lor, iar biserica Ta a rămas pentru cei sfinți, pentru cei care s-au sfințit pentru Tine și pentru ea, ca să nu fie ea biruită, și să rămână rădăcina ei și să dea muguri spre cer prin duhul umilinței și al ascultării, lucrări pe care le-au părăsit cei ce s-au tras de sub binecuvântarea cea prin sfinți lăsată. Dar sfinții au rămas și sunt, și este armată de sfinți purtători de Dumnezeu și e plin cerul de lucrarea lor pentru cei de pe pământ, care cred prin credința sfinților Domnului, o, și avem rod în cer, Fiule scump, și lucrăm de sus, și iată, și jos lucrăm să îndreptăm căile și să netezim peste tot, ca să se vadă calea, că Tu ești Calea, Fiule Iisus, o, dar cine Te mai cunoaște, oare, așa cum Tu ești, cine, Tată? Cine mai vrea să se tragă de partea Ta, după chipul și asemănarea Ta?

— O Tatăl Meu, binecuvintează-Mi cuvântul, ca să Mă fac prin el cunoscut așa cum sunt Eu tuturor celor ce au străbătut căile oamenilor, de nu mai știu oamenii calea spre Dumnezeu, și calea lui Dumnezeu spre ei!

Vin din partea Ta după om, Tată iubit, și lucrez lucrarea Ta, Tu în Mine, și Eu în Tine și în cei ce cred în venirea Mea cuvânt pe pământ, ca să creadă și alții mulți că Tu M-ai trimis și Mă trimiți, că Tu lucrezi, și că Eu sunt Fiul Tău ascultător, și de la Tine iau, căci scris este: *«Noi le facem pe toate!»*.

Acum, ascultați voi, toți cei de pe pământ, care vă credeți pe calea cea cu Dumnezeu, ba și voi, cei care nu credeți nimic sau în nimic din cele ce sunt de la Dumnezeu și cu Dumnezeu între cer și pământ:

Amin, amin zic vouă tuturor: Eu sunt Cel ce sunt! Eu sunt Păstorul Cel bun, Care Și-a pus viața pentru oile Sale și Care are și în alte staule oi care să le aducă la El, la calea care este cale a Sa, calea cu Dumnezeu pe ea.

O, nu poate omul să-și aleagă calea lui cu Dumnezeu, nu poate, decât dacă o ia pe cea care am așezat-o și am pecetluit-o Eu prin sfinții bisericii Mele, căci biserica Mea este biserica sfinților Mei, a celor ce se sfințesc pentru Mine ca să-Mi fie ei locaș, și apoi împreună turmă a Mea.

O, luați aminte la cuvântul gurii Mele în ziua aceasta a Mea cu voi în grăire, că ne întoarcem la începutul bisericii Mele și a cărării credincioșilor Mei; iar cine nu voiește să audă și să citească istoria cea de atunci a bisericii lui Hristos, a celor dintâi ucenici ai Mei și a celor lăsați de ei din unii în alții ca și cei de la început, o, cine nu voiește să audă, să nu audă, să nu cunoască ei aceasta, că nu sunt împinși să creadă, dar sunt rugați să ia aminte că biserica lui Hristos nu este așa cum își alege omul să fie ea, ci așa cum a fost așezată ea și întărită pe stâlpi tari odată pentru totdeauna și lăsată sfinților Domnului.

O, dar cine sunt cei care au fost și sunt cei sfinți ai Domnului? Sunt cei ce se sfințesc pentru El, sunt cei ce cred și lucrează ca și cei de la început, de unde a început credința și calea omului cu Dumnezeu. A venit apoi vremea când prin Duhul Sfânt s-au ridicat cu putere de sus cei trei mari arhierei ai turmei ortodoxe, Vasile, Grigorie și Ioan, peste care s-a coborât marea lucrare a Duhului Sfânt și multa ei putere, și au așezat ei rânduială tare pentru cei ce se vor înfrednici pe calea ortodoxiei cu viața lor spre Dumnezeu, iar Duhul Sfânt a pecetluit înțelepciunea aceasta coborâtă și lucrătoare cu multul peste ei și a lăsat pe cele din ale Mele luate și vestite să fie așezate peste cele sfinte și peste cei sfinți ai Domnului. La acești trei mari și sfinți arhierei ai bisericii Mele sunt adăugați pentru întărirea bisericii sfinților arhiereul Nicolae, arhiereul Spiridon, arhiereul Haralambie, câțiva din ei numiți acum în grăirea Mea despre începutul cel sfânt al lucrării bisericii Mele, întărită prin sfinții plini de umilință și de smerenie a inimii și de nevoință prin lepădarea de sine, așa cum cer Eu, Domnul, celor ce merg cu Mine pe cale, și au mers ei și mulți ca ei cu lupte grele între cei sfinți ai Mei și vrăjmașii credinței drepte. Iar după o mie de ani de la punerea temeliei bisericii Mele prin ucenicii Mei, o, a fost să vină vremea rupturii și dacă a venit această vreme, Eu, Domnul, am rămas cu puțină turmă, că mare parte din ea și-a ales drumul ei, a dat cu bobii ca să-și aleagă rânduială pe plac, dar, ieșind de sub ascultarea cea de la începutul bisericii, s-a împestrițat orânduiala ei în fel și chip, ca apoi să vină peste turma despărțită rupturi din vreme în vreme, până ce au ieșit mai multe cărări și nume de cărări, multe alegeri de cale fiecare după plac, iar Eu, Domnul, am rămas credincios și întreg cu cei ce au stăruit să meargă după dreptarul cel prin sfinți pecetluit pentru duhul și trupul și mersul bisericii Mele.

Și iată, au trecut două mii de ani, iar Eu sunt întreg ca la început, și nedespărțit sunt, și lucrez cu Tatăl prin orânduiala rămasă și păstrată prin biserica ortodoxă, mireasa cea statornică pentru Mirele ei, și care cere la Tatăl iertarea greșalelor ei, așa cum și ea iartă celor ce greșesc asupra ei. Iar prin vreme, de la o vreme la alta sunt și au fost mulți, și vor fi încă mulți care se apleacă să cunoască amănunțit adevărata istorie și mersul cel credincios al sfinților bisericii Mele și trag ei cu credință pe calea cea una adevărată și păstrată la rădăcina vieții plăcută Mie pentru biserica Mea.

O, nimeni, nimeni nu Mă poate batjocori pentru mersul bisericii Mele prin vreme, chiar dacă au fost și încă sunt dintre cei ce nu merg frumos cu viața după orânduiala sfinților bisericii, căci oamenii cad în păcate, dar au la îndemână pocăința și ridicarea, și spun aceasta pentru că văd îndrăzneala proorocilor mincinoși și tot spun ei de colo-colo că au plecat din rânduiala cea din părinți a bisericii pentru că slujitorii ortodoxiei sunt nevrednici, sunt necinstitori de Dumnezeu, nepăsători de turmă. Dar și Eu îi întreb pe acești batjocoritori: ei erau sau sunt vrednici, de s-au tras să asculte de chemări străine de glasul Domnului? Sau

sunt proști cei care stăruiesc cu statornicie pe calea credinței părinților sfinți, iar cei ce pleacă aiurea sunt cei deștepți cumva, și de deștepți ce sunt pleacă? O, ba nu așa, ci sunt aceștia cei ce s-au lăsat păcăliți și smulși din rădăcină și sunt îndărătnici și trufași, și sunt îmbătați de o dragoste străină de duhul umilinței întru Hristos, chiar dacă ei simt, vezi Doamne, că iubesc pe Dumnezeu și că prin această dragoste a lor atrag și salvează și pe alții spre Dumnezeu. O, cine-i trimite pe aceștia să facă ce fac ei? O, nu Eu îi trimit. Ei sunt proorociți că se vor ivi, că vor ieși din turmă și vor înșela pe cei neiubitori de Dumnezeu și vor spune că e la ei Hristos, chiar dacă nu pot arăta pe Dumnezeu cu ei.

O, și cine sunt cei înșelați de ei? Sunt cei ce nu cunosc istoria și statornicia și nevoința sfinților și întemeietorilor bisericii Mele prin Duhul Sfânt lăsat de Dumnezeu peste ei. Cei înșelați sunt cei care nu s-au ocupat cu mintea și cu inima să-L cunoască și să-L urmeze pe Domnul, iar când li se arată momeala li se pare că a ieșit Domnul în calea lor.

Eu însă am certificat de naștere ca și omul, și tot așa are și biserica Mea, dar cine să le spună aceasta la cei înșelați, și care nu știu că Dumnezeu este mărturisit prin sfinți, prin ucenici, prin nevoitori, prin învățători încercați și înțelepți cu multul, neluați din drum, nu oricum formați, ci prin lepădare de sine lăsându-se ei luminați și înzestrați de Dumnezeu pentru oameni?

O, și Mă uit cum cei care stau la răspântii vânători de suflete caută după cei cu vază, după unii cunoscuți cu mare nume printre oameni și-i trag pe ei ca să fie crezuți aceștia apoi, și ca să-i tragă ei și pe alții necunoscători pe calea cea sfântă, zic ei, o, și rămân aceștia tot în voile lor, nu în voile Mele, și nu au ei pecete cunoscută de Dumnezeu, și se lasă păcăliți de orice cursă le iese în cale. Dar Eu le spun răspicat la toți cei pescuiți și păcăliți, și le spun așa și la pescari și la prada lor, le spun: *«Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi».* Așa este scris, și nu este altfel, și nu este cum vrea omul, căci omul primește ceea ce merită și găsește ceea ce caută, iar el crede că găsește pe Dumnezeu. Dar cine voiește să-L găsească pe Dumnezeu pentru viața lui, Eu, Domnul, le spun la toți cei care caută, că prin biserica Sa Se lasă El cunoscut și găsit și dăruit în dar celor ce se sfințesc pentru El, căci biserica Mea este a sfinților Mei, a celor ce pășesc treaptă cu treaptă spre cunoașterea de Dumnezeu și spre ascultarea de El.

Iar acum spun: Cei ce voiți să fiți cu Dumnezeu după adevăr, Eu sunt Calea cea pentru voi, și nu vă pot călăuzi decât spre biserica cea așezată de Mine prin sfinți și prin părinți și prin mucenici mărturisitori credinței sfinte, iar calea se numește după limba oamenilor biserica ortodoxă și toată rânduiala ei pentru cei care se fac fii ai lui Dumnezeu prin biserică, căci altfel de fii nu cunoaște Dumnezeu a fi ai Săi, decât dacă vin spre adevărul cel prin biserica Sa, spre încreștinare și spre viață pentru credință apoi.

Așadar, aceasta este calea despre care Eu, Domnul, spun că Eu sunt Calea. O, atât de frumoasă este istoria bisericii Mele, atât de frumoasă! Dacă ar vrea omul să intre pe făgașul ei s-ar umple de înțelepciunea sfinților Mei și ar fi îmbrăcați în lumina cea de sus, iar Eu, Domnul, spun în ziua aceasta însemnată cu numele de duminica ortodoxiei, și spun la toți cei care vor să încerce iubirea lui Dumnezeu prin biserică, buni sau răi, ortodocși sau despărțiți pe alte căi, și spun așa: O, faceți cruce cu cele trei degete mari împreunate ale mâinii drepte și însemnați-vă trupul pe frunte, pe piept, pe umărul drept și pe cel stâng apoi și spuneți: „Doamne, miluiește-ne pe noi!”, și veți vedea minuni și răsturnări de demoni, și pe satana urlând în urma voastră, și veți vedea împliniri mântuitoare vouă în vremi de război cu diavolul, o, că lipsește de la oameni arma biruinței, crucea și obișnuința cu ea a celor botezați, lipsește crucea de la ei așa cum îi lipsește soldatului arma sa în vreme de război.

O, nu voiesc să suferi primejdii, țară română, țara Mea, țară ortodoxă, dar fă cruce îți spun, și așează cruci peste tot meleagul tău, și faceți cruce, fii români, că a venit Hristos pe pământ și a îmbrățișat crucea pentru voi, pentru cei ce cred venirii Lui atunci, iar voi păs-

trați-vă în credința bisericii cea de la început, o, și chemați-Mă lângă voi, căci fericiți sunt cei ce Mă aleg de izbăvitor al lor la vreme de necaz!

O, iată ce povețe sfinte vă dau încă: Nu vindeți și nu cumpărați duminica, fiilor, căci este ziua Domnului, e ziua învierii, fii români! Faceți-vă cărare pe cale cu stropitoarea cu aghiasmă! Faceți cruce peste toate și peste voi, peste apă, peste hrană, peste tot lucrul vostru, peste calea pe care umblați! O, faceți rugăciune spre Dumnezeu în culcare și în sculare, când stați la masă, când mergeți la lucru, căci David, unsul Meu, era împărat cu atâtea griji purtate în toate zilele domniei lui peste țara lui, dar totdeauna avea timp destul să-I vorbească lui Dumnezeu la bine și la greu, să aducă înaintea Mea pe toate ale lui dureri și bucurii, să se culce și să se scoale cu Dumnezeu, să-L slăvească pe Domnul cu inima și cu glasul în toată vremea, o, și iată dragostea și trăirea cu Dumnezeu în toate și tot timpul. O, cum să-l părăsească Dumnezeu pe un așa om iubitor, și cum ar putea să stea fără Dumnezeu un așa suflet îndumnezeit?

O, nu părăsiți țara asta binecuvântată mult, fii români! Nu căutați cald să vă fie și atât, căci pentru credință trebuie stăruință și răbdare și statornicie, și toate prin iubire. O, nu fiți păsări călătoare, care se duc departe de teama frigului, că multe din păsările sunt pildă de statornicie și rămân acasă și îndură frigul și gerul, iar dintre ele cad mucenițe prin răbdare, dar rămân acasă și caută pe la creștini, care le pun hrană prin copăcei și apă călduță când e prea ger, și iată pildă pentru cei care iubesc și rabdă statornici pentru Dumnezeu și lângă Dumnezeu, nu prin străini departe, căci păsările călătoare nu se mai întorc, ci se întorc puii lor primăvara, așa cum a fost și cu poporul Israel când s-a întors din țară străină, căci s-au întors puii lor, iar ei s-au îndărătnicit și nu s-au mai întors.

Voi, cei care ați plecat din biserica sfinților părinți și vă despărțiți și plecați smintindu-vă, o, nu uitați că și voi sunteți păcătoși, iar Eu am spus să nu cadă omul și am spus: *«Nu judecați, ca să nu cădeți în judecată!»*, să nu cădeți în același păcat prin care voi judecați omul, și apoi să pierdeți pe Dumnezeu și să cădeți spre rătăcire ca plată a celor ce judecă în locul lui Dumnezeu pe om.

Eu sunt Calea, o, Eu sunt, iar voi dați la spate iubirea pentru mama Mea Fecioara și dați pe sfinți la o parte. O, și cu ce și cu cine rămâneți? Aveți nevoie de mijlocitori spre Dumnezeu, căci așa am lăsat Eu orânduiala prin biserică. Credeți voi că rămâneți cu Dumnezeu după ce faceți aceste păcate? O, iată ce greșeli grele aveți, și pentru care sunteți aruncați de pe cale, iar voi trăiți cu gândul că ați găsit calea, după ce vă duceți de pe cale. Dar pe cei ce vă atrag, voi nu știți că sunt cei înșelători, care împlinesc Scriptura despre cetele de prooroci mincinoși, care se ivesc să încerce să fărâmițeze turma Mea, precum este scris ca să se știe când se va ivi aceasta.

Vin astăzi prin cuvânt și vă spun vouă: Nu sunteți pe cale cu Dumnezeu. Sunteți pe o cale aleasă de voi, și de cei ce vă înșeală pe voi pentru slava lor, căci Eu sunt Calea, și această cale este prin biserica ortodoxă.

Iar azi este scris în istoria bisericească la începutul ei, când se tot iveau erezii fel de fel și vreme grea de tot, și când se izbea în biserica Mea din toate părțile, și atunci sfinții bisericii au pus rânduială peste tot locul împotriva celor ce loveau rânduiala cea sfântă a bisericii, și au scris ei carte de anatemizare asupra ereziilor vremilor, și iată, se citește astăzi în biserici anatemele peste toți cei care au călcat și calcă peste cele odată așezate pentru totdeauna prin sfinți peste biserica Mea, cea de două mii de ani a Mea și credincioasă Mie, iar dacă nu este iubire de Dumnezeu, este scris de ucenicii Mei pentru cei neiubitori: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu să fie anatema!»*.

Și acum, îndemnul cel plin de milă îl las peste toți cei care caută calea, și spun: Eu sunt Calea, și am lăsat-o pe ea moștenire sfinților părinți, care au întărit pe temelia ei biserica Mea, biserica creștin-ortodoxă, iar cea care este numită biserică în afara ei, Îmi este potriv-

nică, s-a tras în lături și și-a făcut calea ei, din care-și au cărări fel de fel cei ce s-au fărâmițat în multe bucăți timp de o mie de ani, după cutremurul cel mare din viața bisericească a creștinilor care au păstrat întâia mie de ani calea cea dreaptă a mersului cu Dumnezeu pentru om, și a împărățit Dumnezeu o mie de ani cu dreapta Lui cărare. Iar cei ce au slujit cu credincioșie în acest timp, sunt sfinții care împărățesc în cer cu Mine, și care au grijă de cei credincioși ai lor în fiecare țară creștin-ortodoxă, și fiecare țară are armata ei de sfinți, și mulți sfinți au românii, și mulți sfinți au rușii, și mulți sfinți au țările de demult tari în credință, și care s-au păstrat cu credința tare în prima jumătate de vreme a bisericii pe calea cu Dumnezeu prin sfinți păstrată între pământ și cer, și a venit apoi despărțire mare, și durere tot la fel.

Și acum, pace vouă, celor ce auziți această epistolă sfântă, cu mare milă lăsată peste voi în zi de duminica întâi a postului mare, duminica ortodoxiei!

O, pace vouă, dacă voiți! Eu sunt Calea, dacă voiți să credeți că Eu sunt Cel ce grăiesc acum cu voi, că Eu sunt Cel ce sunt, dacă voiți să credeți.

Și acum pun pana jos, după ce-Mi pun numele peste scrisoarea Mea spre voi, cei ce credeți, și cei ce nu credeți acest cuvânt ieșit din gura Mea.

Iar Eu sunt Iisus Hristos, trimisul Tatălui pe pământ spre voi.

Și pun acum încheiere cuvântului așa cum l-am și început, și spun: Eu sunt Cel ce sunt! Amin, amin, amin.

24-02/08-03-2020